

Arrest

nr. 60 624 van 29 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VANWELDE, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 maart 2006 dient verzoekster een aanvraag tot inschrijving in, dit ingevolge haar huwelijk met een gevestigde vreemdeling. Zij wordt in bezit gesteld van een bijlage 15bis. Op 18 mei 2006 wordt de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaard (bijlage 15ter). Diezelfde dag wordt haar tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.2. Op 26 juni 2006 wordt het parket van de Procureur des Konings aangeschreven waarbij door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken melding wordt gemaakt van mogelijk schijnhuwelijk. Op 31 oktober 2007 beslist het parket geen verdere stappen tot nietigverklaring van het

huwelijk te ondernemen daar verzoekster geen verblijfsrecht heeft bekomen op grond van het huwelijk. Op 21 november 2008 wordt de echtscheiding uitgesproken.

1.3. Op 23 mei 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 22 maart 2007 zonder voorwerp verklaard.

1.4. Op 10 november 2006 wordt verzoekster ambtelijk afgevoerd daar ze niet meer aan te treffen is op haar verblijfsadres.

1.5. Op 14 december 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 23 juni 2008 wordt verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 8 juli 2008 wordt aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt op 28 oktober 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 17.846 verworpen.

1.6. Op 3 juli 2009 dient verzoekster nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 5 december 2009 wordt verzoekster betrappt op zwartwerk. Op 6 december 2009 krijgt verzoekster opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 12 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 6 januari 2011 wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onvankelijk, doch ongegrond verklaard. Op 31 januari 2011 wordt aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

De eerste bestreden beslissing:

“Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zij kan echter niet bewijzen dat zij reeds vijf jaar ononderbroken in België verblijft. Betrokkene legt documenten voor sedert 2006 en toont met geen enkel document aan dat zij hier zoals beweert, reeds sinds 2003 verblijft. Haar huwelijk met mijnheer Amarchouh, Sofiane in 2006 kan geenszins aantonen dat verzoekster hier al in 2003 aankwam. Voorts legt zij nog een startbaankaart van VDAB dd. 16.05.2006, een uitnodiging voor een infosessie Werkend Leren van VDAB dd. 27.09.2006, een brief van VDAB dd. 06.11.2006, een inschrijvingsbewijs voor een cursus Nederlands van 2007, een tussenkomst van de advocaat dd. 06.11.2008, een fitnessabonnement bij Health City dd. 18.02.2008, een uitnodiging voor controle van VRGT dd. 24.01.2009 en een arbeidsovereenkomst bij de firma Ansad vzw dd. 10.10.2009. Deze documenten tonen aan dat betrokkene sedert 2006 in België verblijft maar een ononderbroken verblijf van vijf jaar kan hiermee niet aangetoond worden aangezien de periode van 5 jaar in tegengestelde richting wordt berekend vanaf 15 december 2009.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Zij legt hiervoor een arbeidscontract van de firma Ansad vzw voor dd. 10.10.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,7 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 24 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1112,8 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 29 jaar oud; 06.01.1982) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij

Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Met betrekking tot haar integratie haalt betrokkene aan dat zij zich inspande om zich te integreren in onze Belgische samenleving. Verzoekster zou zich altijd correct gedragen hebben ten overstaan van haar medeburgers. Verzoekster huwde in 2006 met A., S. {...} maar scheidde van hem in 2008 omwille van zijn drank- en drugsgebruik en geweldadige karakter. Ter staving legt zij een vonnis van de echtscheiding voor. Verzoekster zou in regel met de mutualiteit zijn en legt haar SIS-kaart voor.

Verzoekster zou werkbereid zijn en in haar eigen levensonderhoud willen voorzien. Om dit te bewijzen voegt zij volgende stukken toe: een uitnodiging voor een infosessie Werkend Leren van VDAB dd. 27.09.2006, een startbaankaart van VDAB dd. 16.05.2006, een brief van VDAB dd. 06.11.2006 en een arbeidsovereenkomst van Ansad VZW dd. 10.10.2009.

Betrokkene zou taallessen gevolgd hebben zou inmiddels goed Nederlands spreken. Zij legt een inschrijvingsbewijs van een cursus Nederlands voor van 2007.

Voorts legt zij nog volgende stukken voor: een fitnessabonnement van Health City dd. 18.02.2008 en een uitnodiging voor controle van VRGT dd. 24.01.2009.

Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor humanitaire problemen indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor humanitaire problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enig gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid uitmaakte, er geen negatieve informatie betreffende haar strafrechtelijk verleden bekend is en de bewering dat betrokkene in deze aanvraag geen onjuiste gegevens verstrekke of valse of vervalste documenten aanbode, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

De tweede bestreden beslissing:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 18 mei 2006, op 8 juli 2008 en op 6 december

2009 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Evenmin wordt betwist dat verzoekende partij heeft nagelaten een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen deze beslissingen, zodat deze bevelen definitief zijn geworden en door de verwerende partij nog steeds kunnen worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoekster derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij de vordering tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746). Huidig beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 januari 2011.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster betoogt het volgende:

« *PREMIER MOYEN La requérante prend un premier moyen tiré de • La violation de l'article 62 de la bi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour. L'établissement et l'éloignement des étrangers; • La violation des articles 2 et 3 de la bi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs • la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait. pertinents et admissibles en droit: • la violation de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales (ci-après CEDH); En ce que, Aux termes de la décision entreprise, la requérante ne réunit pas les conditions du point 2.8A de l'Instruction gouvernementale du 19 juillet 2009, en ce que les documents quelle a produit ne démontrent sa présence sur le sol belge que depuis 2006; Alors que: Le 19 juillet 2009. le Gouvernement a établi une « Instruction relative à l'application de l'ancien article 9,3 et de l'article 9bis de la loi sur les étrangers. » Aux termes de cette Instruction. « Certaines situations « humanitaires » spécifiques peuvent justifier l'octroi d'une autorisation de séjour d'un étranger en application de l'ancien article 9, alinéa trois et de l'article 9bis. de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès du territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. » Parmi ces situations, celles qualifiées dans l'Instruction de «situations humanitaires urgentes » à propos desquelles on peut lire: «L'on peut considérer comme principe de base qu'il est question de situation humanitaire urgente si l'éloignement du demandeur était contraire aux Traités internationaux relatifs aux droits de l'homme, notamment la Convention Internationale des Droits de l'Enfant et la CEDH » Au rang de ces situations dites « humanitaires urgentes ». cciie définie au point 2.8A de l'Instruction précitée « (...) Pour les demandes introduites dans un délai de trois mois compter de la date du 15 septembre 2009, l'étranger avec un ancrage local durable en Belgique entrera également en considération. Cette situation concerne l'étranger qui a établi en Belgique le centre de ses intérêts affectifs, sociaux et économiques. L'existence d'un ancrage local durable en Belgique est une question factuelle qui fait l'objet d'un examen soumis à l'appréciation souveraine du ministre ou de son délégué. Entrent en considération les étrangers suivants A. L'étranger qui, préalablement sa demande, a un séjour ininterrompu de longue durée en Belgique d'au moins 5 ans Et qui, avant le 18 mars 2008 [la date de l'accord de gouvernement], a séjourné légalement en Belgique durant une période (entre ci en considération chaque séjour couvert par un permis de séjour délivré légalement, à l'exception d'un visa touristique) ou qui, avant cette date, a effectué des tentatives crédibles pour obtenir un séjour légal en Belgique. (...) » L'Instruction précitée, entre-temps annulée par le Conseil d'Etat. constitue une ligne de conduite dans laquelle le Ministre trace les modalités de l'exercice de son pouvoir d'appréciation; à ce titre, elle ne peut à l'évidence obliger l'autorité qui ne saurait s'estimer liée par cette ligne de conduite au point de ne pouvoir sen départir à l'occasion de l'examen de chaque cas (en ce sens. CE. arrêt n°134.087 du 20 juillet 2004 — « la décision doit être motivée de manière spécifique dans chaque cas, autrement que par l'application automatique de in ligne de conduite préalablement adoptée ») l'Instruction précitée n'en demeure pas moins un exposé clair des situations qui. aux yeux de son auteur. constituent des «situations humanitaires urgentes ». étant celle dans lesquelles « l'éloignement du demandeur (est,) contraire aux traités internationaux relatifs aux droits de l'homme, notamment la Convention Internationale des Droits de l'Enfant et la CEDH » En l'espèce, il ressort du dossier administratif que la requérante est présente de façon ininterrompue sur le sol belge depuis à tout le moins le 22 décembre 2005, date à laquelle elle et son futur époux ont été entendus au service des mariages de la Ville d'Anvers; lors de ces entretiens, tant l'intéressés que son futur époux ont déclaré*

qu'elle était présente en Belgique depuis plus de deux ans; les époux ont par ailleurs relaté les circonstances de la venue de la requérante en Belgique et celle de leur rencontre, deux ans auparavant; la véracité de ces déclarations (dont les compte-rendu se trouvent au dossier administratif) n'a, à aucun moment, été remise en cause par l'Officier de l'état civil d'Anvers qui a, in fine, décidé de célébrer le mariage. Force est donc de constater que les documents versés au dossier administratif laissent apparaître que la requérante était en tous cas présente en Belgique depuis le mois de décembre 2000 et qu'elle l'était d'ailleurs déjà. selon toute vraisemblance, depuis 2003. La requérante présente en outre des éléments d'intégration que souligne la partie adverse dans l'acte attaqué (l'intéressée parle le néerlandais et le français. elle a forgé de nombreuses attaches sociales en Belgique ou vit d'ailleurs la majeure partie de sa famille); Dès lors que, comme exposé infra, l'Instruction gouvernementale précitée constitue une ligne de conduite qui à ce titre ne peut obliger l'autorité qui ne saurait s'estimer liée par celle-ci au point de ne pouvoir s'en départir à l'occasion de l'examen de chaque cas, la partie adverse ne pouvait motiver sa décision que par une application stricte et automatique des termes de cette Instruction, quant à la durée du séjour requise; En d'autres termes. la partie adverse se devait de justifier par d'autres raisons que le simple fait pour la requérante de n'avoir prétendument pas démontré sa présence ininterrompue en Belgique depuis le 15 décembre 2004 (ce qui constitue une application stricte et automatique d'une ligne de conduite qu'elle s'est elle-même fixée) sa décision de considérer la requérante comme ne démontrant pas l'existence dans son chef d'un « ancrage local durable » et ce. alors que l'intéressée demeurait sur le sol belge à la date de la décision entreprise depuis au moins cinq ans (en fait, sept ans). a été mariée en Belgique où vit la majeure partie des membres de sa famille proche et parle l'une et l'autre de nos principales langues nationales; En ce qu'elle rejette la demande d'autorisation de séjour introduite par la requérante au motif que la durée de son séjour est trop courte pour satisfaire au point 2.8A de l'Instruction gouvernementale du 19 juillet 2009, la partie adverse ne motive pas adéquatement sa décision et viole l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 dont le champ d'application est précisément balisé par l'Instruction précitée. ainsi que l'article 8 de la CEDH, visé par cette Instruction; »

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.1.3. Verzoekster voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan, hetgeen beoordeeld dient te worden in het licht van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben voor wat betreft de toekenning van een machtiging tot verblijf.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd om de wijze waarop hij wenst dat van deze discretionaire bevoegdheid gebruik wordt gemaakt te verduidelijken in een beleidsrichtlijn.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 november 2009 blijkt duidelijk dat verzoekster zich heeft beroepen op de criteria van punt 2.8.A. (ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering) en punt 2.8.B (werk + duurzame lokale verankering) van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.4. In het eerste middel betoogt verzoekster in essentie dat de vernietigde instructie een gedragslijn vormt waarbij de staatssecretaris de modaliteiten heeft bepaald voor de uitoefening van zijn appreciatiebevoegdheid. Verzoekster meent dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op het grondgebied aanwezig is sinds tenminste 22 december 2005, datum waarop zij en haar echtgenoot gehoord werden door de burgerlijke stand van Antwerpen in kader van hun huwelijk. Tijdens dit onderhoud hebben beiden verklaard dat verzoekster reeds meer dan twee jaar op het grondgebied aanwezig was. De waarachtigheid van deze verklaringen werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand niet in vraag gesteld. Verzoekster leidt hieruit af dat dit bewijst dat zij reeds sinds december 2000 op het grondgebied aanwezig was en bijgevolg ook sinds 2003. Verzoekster verwijst tevens naar de elementen van integratie die ook worden opgesomd in de bestreden beslissing. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij haar beslissing niet kan motiveren op grond van een strikte en automatische interpretatie van de criteria van de instructie voor wat betreft de vereiste verblijfsduur. Bijgevolg dient de beslissing volgens verzoekster gemotiveerd te worden door andere motieven dan het enkele feit dat verzoekster niet aangetoond heeft dat zij een ononderbroken verblijf sinds 15 december 2004 op het grondgebied heeft. Verzoekster verwijst nogmaals naar haar elementen van integratie. Verzoekster besluit dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is waar deze simpelweg stelt dat zij niet voldoet aan criterium 2.8.A. omdat haar verblijf op het grondgebied te kort is. Verzoekster meent dat dit een schending inhoudt zowel van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als van artikel 8 EVRM.

Punt 2.8.A bepaalt dat de vreemdeling die zich hierop baseert moet kunnen aantonen dat hij een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar in België heeft voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf en dat hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft gehad, waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum, of geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf te bekomen:

“2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. (...) Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Vanaf wanneer de periode van vijf jaar dient berekend te worden, wordt verduidelijkt in het vademecum bij de instructie van 19 juli 2009:

“Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009).”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 november 2009 verklaarde dat zij sinds 2003 ononderbroken in België verblijft. In deze aanvraag stelde zij tevens dat dit blijkt uit de documenten die zij voorlegt waarbij zij verwijst naar haar huwelijk in 2006, de echtscheiding in 2008, het feit dat zij in regel is met de mutualiteit en over een SIS-kaart beschikt en het feit dat zij steeds bereid is geweest te werken zoals blijkt uit de stukken van inschrijving bij de VDAB uit 2006 en haar startbaankaart. Verder verwijst verzoekster naar een arbeidsovereenkomst van 19 oktober 2009 en naar medische documenten die haar verblijf in België staven alsook haar fitnessabonnement. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kan uit de door haar bij haar aanvraag gevoegde stukken geen ononderbroken verblijf op het grondgebied sinds 2003 afgeleid worden noch zoals vereist, een ononderbroken verblijf sinds 15 december 2004. In het administratief dossier bevindt zich verder het interview van verzoekster en haar voormalig echtgenoot van 22 december 2005 naar aanleiding van het voorgenomen huwelijk tussen beiden. Ook dit stuk toont evenwel niet aan dat verzoekster – zoals zij voorhoudt – sedert 2003 ononderbroken op het grondgebied aanwezig is noch toont dit een ononderbroken verblijf sinds 15 december 2004 aan. Waar verzoekster meent dat de verklaringen die zij naar aanleiding van dit interview heeft afgelegd over haar verblijf in België – verzoekster verklaarde sinds augustus 2004 in België aanwezig te zijn – waarachtig werden bevonden en aldus haar ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied aantonen, dient evenwel gesteld dat het interview in casu slechts de optekening bevat van de verklaringen van verzoekster. Het gegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand na dit interview beslist heeft het huwelijk te voltrekken houdt niet in dat bewezen is dat verzoekster sinds 2004 op het grondgebied aanwezig is. Zoals reeds gesteld betreft het in deze slechts de optekening van verzoeksters verklaringen dienaangaande. Noch uit de bij de aanvraag gevoegde stukken, noch uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt een ononderbroken verblijf sinds minstens 15 december 2004. Gelet op deze feitelijke vaststellingen is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelt dat: *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zij kan echter niet bewijzen dat zij reeds vijf jaar ononderbroken in België verblijft. Betrokkene legt documenten voor sedert 2006 en toont met geen enkel document aan dat zij hier zoals beweert, reeds sinds 2003 verblijft. Haar huwelijk met mijnheer A., S. {...} in 2006 kan geenszins aantonen dat verzoekster hier al in 2003 aankwam. Voorts legt zij nog een startbaankaart van VDAB dd. 16.05.2006, een uitnodiging voor een infosessie Werkend Leren van VDAB dd. 27.09.2006, een brief van VDAB dd. 06.11.2006, een inschrijvingsbewijs voor een cursus Nederlands van 2007, een tussenkomst van de advocaat dd. 06.11.2008, een fitnessabonnement bij Health City dd. 18.02.2008, een uitnodiging voor controle van VRGT dd. 24.01.2009 en een arbeidsovereenkomst bij de firma Ansad vzw dd. 10.10.2009. Deze documenten tonen aan dat betrokkene sedert 2006 in België verblijft maar een ononderbroken verblijf van vijf jaar kan hiermee niet aangetoond worden aangezien de periode van 5 jaar in tegengestelde richting wordt berekend vanaf 15 december 2009.”*

Waar verzoekster stelt dat rekening diende gehouden te worden met haar duurzame lokale verankering, dient benadrukt te worden dat de voorwaarden van punt 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 cumulatief zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de integratie-elementen aangebracht door verzoekster in ogenschouw heeft genomen maar terecht geoordeeld heeft dat: *“Met betrekking tot haar integratie haalt betrokkene aan dat zij zich inspande om zich te integreren in onze Belgische samenleving. Verzoekster zou zich altijd correct gedragen hebben ten overstaan van haar medeburgers. Verzoekster huwde in 2006 met Amarchouch, Sofiane maar scheidde van hem in 2008 omwille van zijn drank- en drugsgebruik en geweldadige karakter. Ter staving legt zij een vonnis van de echtscheiding voor. Verzoekster zou in regel met de mutualiteit zijn en legt haar SIS-kaart voor. Verzoekster zou werkbereid zijn en in haar eigen levensonderhoud willen voorzien. Om dit te bewijzen voegt zij volgende stukken toe: een uitnodiging voor een infosessie Werkend Leren van VDAB dd. 27.09.2006, een startbaankaart van VDAB dd. 16.05.2006, een brief van VDAB dd. 06.11.2006 en een arbeidsovereenkomst van Ansad VZW dd. 10.10.2009. Betrokkene zou taallessen gevolgd hebben zou inmiddels goed Nederlands spreken. Zij legt een inschrijvingsbewijs van een cursus Nederlands voor van 2007. Voorts legt zij nog volgende stukken voor: een fitnessabonnement van Health City dd. 18.02.2008 en een uitnodiging voor controle van VRGT dd. 24.01.2009. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”*

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van de elementen die verzoekster heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot

verblijf, op een kennelijke onredelijke wijze heeft besloten dat zij niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op basis van punt 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoekster betoogt tenslotte dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Dit artikel omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “hecht” is (J. Vande Lanotte en G. Goedertier, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoekster een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Zij is uit de echt gescheiden zoals zij ook in haar aanvraag heeft aangegeven onder punt 1.4. Gezinssituatie. Ook in het bij haar regularisatieaanvraag gevoegde typeformulier heeft verzoekster geen enkele indicatie gegeven van het bestaan van een gezin of familie, hoewel daartoe een speciale ruimte in het formulier voorzien is. In haar verzoekschrift geeft verzoekster evenmin enige uitleg over het bestaan van een gezins- of familieleven in België noch voegt zij stukken die het bestaan daarvan kunnen bewijzen.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster in België een gezinsleven heeft dat door de Belgische overheden dient beschermd te worden.

Voor zover dient aangenomen te worden dat verzoekster kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de instructie van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). *In casu* is verweerder voor elk van de door verzoekster aangegeven argumenten nagegaan of deze kunnen worden in aanmerking genomen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen aan verzoekster. Zo motiveerde verweerder onder meer dat verzoekster niet aantoonde te voldoen aan de criteria van punt 2.8A en 2.8.B. waarop verzoekster zich beriep. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste en tweede middel slaagt verzoekster er niet in de motieven van de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, te weerleggen. Verder blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de argumenten die verzoekster inzake haar integratie heeft opgeworpen doch geoordeeld heeft dat deze niet volstaan als grond voor regularisatie. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op kennelijk redelijke wijze werd ongegrond bevonden. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt het volgende:

« DEUXIEME MOYEN La requérante prend un second moyen tiré de: • La violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 198() sur l'accès au territoire. le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers: • La violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs • la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit; En ce que, Aux termes de la décision entreprise. si la requérante est certes présente en Belgique depuis dès avant le 31 mars 2007 et y a installé le centre de ses intérêts familiaux, sociaux et affectifs, elle ne saurait être régularisée en application du point 2.8B de l'Instruction gouvernementale du 19 juillet 2009 en ce que le contrat de travail qu'elle a produit prévoit le paiement d' une rémunération inférieure au salaire minimum garanti; Alors que: il est inexact de prétendre que la rémunération prévue par le contrat de travail produit par la requérante serait inférieure au salaire minimum garanti Car si la Convention Collective de Travail n°43 visée par la partie adverse dans la décision entreprise fait effectivement mention d'un montant de 1387.49 €, encore cette somme correspond-elle à la rémunération du travailleur occupé à temps plein, étant entendu qu'aux termes de l'article 3 de la Convention Collective précitée. « En ce qui concerne les travailleurs à temps partiel, l'article 10 de la convention collective de travail n° 35 du 27 février 1981 prévoit un revenu minimum mensuel moyen calculé au prorata de la durée de leur travail dans l'entreprise et proportionnellement au revenu minimum mensuel moyen du travailleur occupé à temps plein. »; Sachant qu'un travailleur à temps plein preste 40 heures par semaine (art. 19 de la bi du 16 mars 1976 sur le travail), le montant du salaire minimum garanti pour un travailleur occupé, à l'instar de la requérante, durant 24 heures par semaine, s'élève, suivant la règle prévue à l'article 3 précité, à la somme de 832, 49 € (soit 1387,49 € : 40 x 24); La rémunération prévue par le contrat produit par la requérante excédait donc le montant du salaire minimum garanti par la Convention collective précitée, contrairement à ce qu'allègue la partie adverse dans la décision entreprise Fondée sur une circonstance de fait inexacte, la décision querellée n'est pas valablement motivée, tant sur le plan formel que sur le plan matériel; «

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 3.1.2.. Verzoeksters betoog wordt derhalve onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht.

3.2.3. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 november 2009 blijkt duidelijk dat verzoekster zich heeft beroepen op criterium 2.8.B (werk + duurzame lokale verankering) van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt in essentie dat de verwerende partij verkeerd is waar zij stelt dat het loon voorzien in het door verzoekster voorgelegde arbeidscontract lager is dan het vereiste minimumloon. Verzoekster betoogt dat haar loon als deeltijds tewerkgestelde pro rata berekend wordt en dat dit het minimumloon overstijgt.

3.2.4. Punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 bepaalt het volgende:

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. (...)

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.”

In het vademecum bij de instructie van 19 juli 2009, wordt verduidelijkt wat onder een “inkomen equivalent aan het minimumloon” dient te verstaan worden:

- “- Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.*
- Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.”*

Binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geoordeeld dat om een aanvraag om machtiging tot verblijf toe te kennen, het maandelijks in totaliteit te verdienen bedrag dat wordt uitgekeerd door de werkgever (of werkgevers tezamen) aan de aanvrager die zich beroept op het criterium 2.8.B. in haar totaliteit niet lager mag zijn dan het equivalent van het wettelijk minimumloon dat de CAO nr. 43 van 2 mei 1988 voorziet, ongeacht of verzoekster deeltijds werkt of voltijds. Het arbeidscontract dat verzoekster heeft voorgelegd bepaalt echter een uurloon van 10,7 euro per uur met een arbeidstijdregeling van 24 uur per week, hetgeen neerkomt op een bruto maandloon van 1112,8 euro en aldus lager ligt dan het vereiste minimumloon van 1387,49 euro. De bestreden beslissing steunt zich op een correcte feitenvinding. Het gegeven dat de verwerende partij zich beroept op de CAO nr. 43 om het begrip ‘minimumloon’ in te vullen is niet kennelijk onredelijk nu deze CAO het gewaarborgd minimumloon vastlegt voor drie categorieën van voltijdse werknemers waarbij de verwerende partij de laagst betaalde categorie in aanmerking neemt en anderzijds het de aanvrager is toegelaten verschillende deeltijdse contracten voor te leggen ten einde het vereiste minimumloon te halen. Verzoeksters betoog kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het door haar voorgelegde arbeidscontract niet voldoet aan de vereisten van criterium 2.8.B.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

S. DE MUYLDER